

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: R. U.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2017, č. j. KUJI 7113/2017, sp. zn. OOSČ 63/2017 OOSC/29,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2017, č. j. KUJI 7113/2017, sp. zn. OOSČ 63/2017 OOSC/29 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15248/2016-7, UID: jihlvp16v001sq (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 7. 2016 v 17:38 hod., jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, na silnici č. II/602, souřadnice GPS měřicího zařízení 15°28'12.539" E; 49°23'30.629" N, ve směru jízdy Jihlava – Pelhřimov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci Hubenov – část obce Nový Hubenov (50 km/h) o 34 km/h. Silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C mu byla policejní hlídkou naměřena rychlost jízdy 87 km/h. Po odečtu odchylky měřicího zařízení pak byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla 84 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně uvedl, že v souladu s právními předpisy přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání, neboť žalobce odvolání ani na výzvu nedoplnil. V postupu prvostupňového správního orgánu žalovaný neshledal žádné pochybení, pročež odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

3. Žalobce v žalobě předně namítal, že měření rychlosti jeho vozidla neproběhlo v souladu s návodem k obsluze použitého rychloměru. V tomto kontextu poukázal na skutečnost, že policejní vozidlo provádějící měření rychlosti nebylo správně ustaveno, neboť by před ním muselo být podle návodu k obsluze alespoň 10 metrů volného prostoru. Podle názoru žalobce nebyla jeho námitka dostatečně vypořádána, když prvostupňový správní orgán argumentoval tím, že do snímku v záznamu přestupku vložil radarový svazek. V tomto kontextu totiž nevysvětlil, jak je možné do snímku vložit radarový svazek, který je vyslán měřicím zařízením, přičemž ani nezdůvodnil, jak je tímto způsobem možné vyvrátit námitku nesprávného ustavení policejního vozidla. V této souvislosti pak žalobce dále namítal, že nebyl dodržen úhel odklonu radarové hlavy, který musí být podle návodu k obsluze $22^\circ \pm 1^\circ$.
4. Tuto skutečnost ve správním řízení dokládal vlastní geometrickou analýzou, na základě které měl být úhel odklonu radarové hlavy od osy měřeného vozidla jen $16,3^\circ$. Podle názoru žalobce nelze přisvědčit argumentaci prvostupňového správního orgánu, že o správnosti měření dostatečně svědčí umístění vozidla na snímku z měřicího zařízení, a to při současném vyznačení radarového svazku. Stejně tak žalobce zpochybnil závěr prvostupňového správního orgánu, že z důvodu nepřesnosti nelze pomocí údajů GPS spočítat skutečný úhel radarové hlavy. Podle jeho názoru totiž nebyla v řízení poloha

vozidla zpochybněna a GPS údaje byly uvedeny ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobce navíc při svém výpočtu vycházel přímo ze snímku z měřicího zařízení, přičemž zohlednil rovněž prvostupňovým správním orgánem uvedený odklon kamery oproti radarové hlavě o 3°. Správní orgány nezdůvodnily, v čem byl výpočet žalobce nesprávný.

5. Kromě toho žalobce namítal, že mu bylo na jeho žádost sděleno jméno oprávněné úřední osoby až při vydání napadeného rozhodnutí, čímž bylo zasaženo do jeho procesních práv. Nemohl totiž namítat podjatost úřední osoby Mgr. J. N., se kterým se zná z občanského života, přičemž jsou jejich vztahy vyhrocené, poznamenané řadou hádek a nenávistných projevů. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost náhrady nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný v rámci svého vyjádření předně připomněl, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil o konkrétní odvolací důvody. V tomto kontextu žalovaný poukázal na skutečnost, že se ze strany zmocněnce žalobce a jeho právního zástupce v řízení před soudem jedná o častou procesní strategii, která vykazuje znaky účelového a obstrukčního jednání. Zákonost prvostupňového rozhodnutí pak byla v rámci odvolacího řízení řádně přezkoumána. Ve vztahu k namítanému zásahu do procesních práv žalovaný uvedl, že jméno oprávněné úřední osoby bylo žalobci sděleno ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž Mgr. J. N. žalobce nezná a nikdy jej neviděl. Ani tato námitka tak není podle žalovaného důvodná. Proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl.
7. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které doplnil, že žalovaný na jeho námitky ve vztahu k provedenému měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze použitého rychloměru nereagoval. Dále se žalobce neztotožnil s argumentací žalovaného, že byl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, vyrozuměn ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Ve skutečnosti totiž byla písemnost obsahující sdělení jména oprávněné úřední osoby žalobci doručena až dne 2. 2. 2017, přestože bylo napadené rozhodnutí vypraveno a dodáno do datové schránky zmocněnce žalobce již dne 24. 1. 2017. Žalobce tak nemohl do skončení řízení namítat podjatost úřední osoby. K tomu žalobce dále doplnil, že ze závěru žalovaného, že Mgr. J. N. jako oprávněná úřední osoba žalobce nezná, není patrné, zda se jedná o tvrzení některé z úředních osob uvedených ve vyjádření k žalobě nebo o tvrzení žalovaného jako správního orgánu. Podle názoru žalobce lze jeho tvrzení o podjatosti oprávněné úřední osoby potvrdit nebo vyvrátit pouze výsledkem, což však přesahuje rozsah dokazování před soudem rozhodujícím ve správním soudnictví. Jeho žalobní námitka spočívá v tom, že neměl možnost podjatost namítat během správního řízení. Závěrem pak žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že ve správním řízení uplatňoval obstrukční strategii.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

8. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 3. 7. 2016. Z jejich obsahu je patrné, že žalobce se spácháním přestupku na místě nesouhlasil a oznámení přestupku odmítl podepsat. Hlídka byla k obsluze použitého rychloměru

proškolená a měření provedla v souladu s návodem k obsluze. Kromě toho je ve spisu založen v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru a záznam o přestupku, na kterém se nachází snímek měřeného vozidla. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz, proti kterému podal žalobce v zákonné lhůtě odpor.

9. Proto bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 9. 11. 2016, ke kterému se za žalobce na základě plné moci dostavil zmocněnec Ing. M. J. Během ústního jednání byl proveden důkaz listinami založenými ve spisu a návodem k obsluze použitého rychloměru na elektronickém nosiči dat, včetně dokumentu s názvem „Vyhodnocení záznamu z měření“. Současně přistoupil prvostupňový správní orgán k vypracování měřicí zprávy, a to vložím kontrolní šablony do snímku obsaženého v záznamu o přestupku. Zmocněnec žalobce se následně vyjádřil k podkladům založeným ve spisu písemností ze dne 16. 11. 2016. V tomto kontextu namítal zejména provedení měření v rozporu s návodem k obsluze, a to z důvodu nesprávného ustavení vozidla a nedodržení požadovaného úhlu radarové hlavy. Své závěry doložil vlastním výpočtem úhlu radarové hlavy, a to pomocí zakreslení osy měřicího zařízení a pohybu měřeného vozidla do mapky z místa měření.
10. Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V odůvodnění prvostupňový správní orgán k námitkám žalobce uvedl, že na základě vyhodnocení záznamu o přestupku prostřednictvím měřicí zprávy se na snímku nachází měřené vozidlo ve správné poloze. V tomto kontextu dále vycházel prvostupňový správní orgán zejména z návodu k obsluze a dokumentu Vyhodnocení záznamu z měření, ze kterých vyplývá, že mírný náklon vozovky nemůže ovlivnit výsledek měření, přičemž úhel radarové hlavy nelze jednoznačně spočítat ze snímku měřeného vozidla. Přesnost souřadnic GPS je uváděna zhruba na 10 metrů, ale může být i významně menší, a to s ohledem na objektivní okolnosti měření (počasí, okolní zástavba atd.). Správné ustavení měřicího vozidla lze spolehlivě zjistit pouze pomocí pozice radarového svazku přiložením kontrolní šablony na snímek měřeného vozidla. Pokud se jedná o úhel radarové hlavy, jeho zvětšování vede ve prospěch řidiče ke zmenšování naměřené rychlosti. V opačném případě, pakliže je úhel menší, bylo by nesprávné ustavení rychloměru patrné ze snímku měřeného vozidla (vlivem funkce ZOOM by se vozidlo na snímku nenacházelo). Měření rychlosti proto podle názoru prvostupňového správního orgánu proběhlo v souladu s návodem k obsluze.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketně odvolal, přičemž současně požádal o sdělení informace o určení oprávněné úřední osoby v odvolacím řízení, aby mohl případně namítat její podjatost. Z toho důvodu žalovaný zaslal žalobci prostřednictvím zmocněnce do datové schránky oznámení ze dne 23. 1. 2017, ve kterém mu sdělil, že oprávněnou úřední osobou je Mgr. J. N. Tato písemnost byla doručena dne 2. 2. 2017.

VI. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

13. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
15. Žaloba **není důvodná**.
16. Předně krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám uvádí, že byl žalobce během správního řízení do jisté míry pasivní. Jakkoliv se sice po konání ústního jednání vyjádřil k provedeným důkazům, proti prvostupňovému rozhodnutí již podal toliko blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňového rozhodnutí pouze obecně z hlediska jeho zákonnosti, aniž by se podrobně vyjadřoval k námitkám proti skutkovému stavu věci, na které bylo reagováno v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. K tomu je nicméně vhodné doplnit, že podle ustálené judikatury nelze považovat námitky žalobce za nedůvodné pouze proto, že nebyly v odvolacím řízení uplatněny. V přestupkovém řízení se totiž neuplatňuje zásada koncentrace řízení, ale plné jurisdikce. S ohledem na tuto skutečnost sice krajský soud musí jednotlivé námitky vypořádat, ale současně může s ohledem na konkrétní okolnosti případu a zastoupení žalobce posoudit, zda nebyla pasivita během odvolacího řízení součástí předem promyšlené a soudu známé procesní strategie, která má za cíl dosáhnout pomocí obstrukčních praktik zániku odpovědnosti za přestupek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. K jednotlivým námitkám krajský soud uvádí následující.
18. Žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán nevysvětlil, jak může být radarový svazek vložen do snímku z měřicího zařízení, když se jedná o soubor paprsků. K tomu krajský soud uvádí, že se nepochybně jedná pouze o nepřesné vyjádření, neboť kontrolní šablona, kterou správní orgány za účelem ověření správnosti měření disponují, se přikládá na snímek měřeného vozidla. Jejím účelem je pak podle návodu k obsluze posoudit, zda se měřené vozidlo nachází na snímku ve správné poloze neboli v záběru svazku paprsků z použitého rychloměru. Svazek paprsků tedy není a ani nemůže být z logiky věci do snímku přikládán, ale je prostřednictvím kontrolní šablony ověřováno, zda v něm bylo vozidlo na snímku zachyceno. Přestože se ze strany prvostupňového správního orgánu jedná o nepřesné vyjádření, nemá v kontextu zbytku odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a odkazů na dotčené pasáže návodu k obsluze použitého rychloměru (popř. dokumentu Vyhodnocení záznamu z měření) za následek nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobce ostatně tuto námitku uplatnil až v žalobě, pročez se k ní žalovaný nemohl vyjádřit.
19. Nelze se dále ztotožnit ani s názorem žalobce, že prvostupňový správní orgán nezdůvodnil, jak lze přiložením kontrolní šablony na snímek měřeného vozidla ověřit,

že bylo policejní vozidlo ustaveno v souladu s návodem k obsluze. Předně je třeba přisvědčit prvostupňovému správnímu orgánu, že snímek měřeného vozidla je v zásadě jediným ověřitelným podkladem, který je během měření rychlosti opatřen. Důvodem je skutečnost, že je vygenerován na základě automaticky zpracovaných údajů z rychloměru, který byl řádně ověřen (viz ověřovací list založený ve správním spisu). Pakliže by nebyl zásadním způsobem dodržen návod k obsluze rychloměru, tato skutečnost by se projevila neuložením snímku z měření, resp. zobrazením některého z chybových hlášení, kterými je rychloměr vybaven, jak vyplývá z návodu k obsluze. Bez ohledu na tuto skutečnost je třeba připomenout, že možné odchylky měření jsou zohledňovány stanovenou tolerancí ± 3 km/h, jedná-li se o rychlost do 100 km/h (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017 – 32, a ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 – 37).

20. Pokud se jedná o samotné ustavení policejního vozidla, jeho provedení v rozporu s návodem k obsluze je založeno pouze na spekulativním tvrzení žalobce doloženým fotografií získanou z internetových map. Naproti tomu bylo podle úředního záznamu měření provedeno policisty, kteří k tomu byli proškoleni a postupovali podle návodu k obsluze. Věrohodnost těchto údajů prvostupňový správní orgán dovozoval zejména ze snímku měřeného vozidla, které je zachyceno téměř ve středu snímku, a to v radarovém svazku, jak vyplývá z měřicí zprávy získané přiložením kontrolní šablony. Nesprávné ustavení vozidla se pak může projevovat buď tím, že je vozidlo na snímku nakloněno, nebo se nenachází v radarovém svazku. Náklonem vozovky se prvostupňový správní orgán výslovně zabýval a odkázal na dokument Vyhodnocení záznamu z měření, ve kterém je na s. 5 uvedeno, že mírný náklon vozovky neovlivňuje přesnost měření. K námitce nedostatečného prostoru v místě měření pro ustavení výtyčky krajský soud dále uvádí, že podle návodu k obsluze (s. 71) je třeba výtyčku ustavit tak, že: „*směřoval přesně na výtyčku, která je umístěna cca 10 m před vozidlem.*“ Ani z veřejně dostupného mapového podkladu zobrazujícího místo měření (autobusová zastávka v obci Nový Hubenov ve směru jízdy na Pelhřimov) není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že by v daném místě měření nemohla být výtyčka v ose ustavení vozidla umístěna v souladu s návodem k obsluze přibližně 10 m před služebním vozidlem.
21. Pokud se jedná o polohu vozidla na snímku z rychloměru, tato skutečnost přímo souvisí s žalobní námitkou nesprávného úhlu radarové hlavy. Předně je třeba říci, že žalobcem doložené výpočty nelze sice *a priori* považovat za nesmyslné, ale jsou dány důvodné pochybnosti o jejich přesnosti, a to také s ohledem na řádné ověření správnosti měření kontrolní šablonou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015 – 41). Přestože žalobce obecně vysvětlil, jak při výpočtu postupoval, je zřejmé, že výchozí hodnoty svého výpočtu získal na základě jím pořízeného obrázku, do kterého sám zakreslil osy pohybu měřeného vozidla a směru provedeného měření rychlosti. Je však třeba připomenout, že výchozí bod osy znázorňující směr měření (nastavení hlavy měřicího zařízení) žalobce vyznačil na základě polohy policejního vozidla vyjádřené údaji GPS, které nelze s odkazem na dokument Vyhodnocení záznamu z měření považovat za přesné. K tomu je pak vhodné doplnit, že ani související závěr žalobce, že tato osa na druhé straně obrázku prochází přesně středem domu č. 50, patrně s odkazem na snímek z měření a znalost místních podmínek, nepůsobí z hlediska přesnosti zcela přesvědčivě.

22. Kromě toho je vhodné poukázat na skutečnost, že zásadní nedodržení úhlu měření, které žalobce svým výpočtem dovodil, by se projevilo buď naměřením nižší než skutečné rychlosti ve prospěch žalobce (větší úhel) nebo tím, že by se vozidlo na snímku či v radarovém svazku vůbec nenacházelo, jak bylo prvostupňovým správním orgánem výslovně uvedeno. Z návodu k obsluze (s. 72) vyplývá, že *„úhel radarové hlavy a digitální kamery se nastaví pouze jejich otočením do správného směru v aretovaných držácích. Držáky mají pevně nastavenou aretaci na 22° pro radarovou hlavu a 19° pro digitální kameru.“* Ze snímku v záznamu měření je zřejmé, že byl pořízen rychloměrem nastaveným na vzdálenost 60m při nastavení objektivu na ohniskovou vzdálenost 48mm. Měření tedy proběhlo v maximální dosahové vzdálenosti, a to za použití „zoomu“. To potvrzuje již učiněný závěr o tom, že správné ustavení vozidla a dodržení úhlu měření lze spolehlivě ověřit ze záznamu o přestupku, který je vypracován na základě automaticky vygenerovaných hodnot (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 As 173/2015 – 43). Nastavení do správného úhlu 22° je navíc předpokládáno samotnou konstrukcí držáků radarové hlavy, takže není pravděpodobné, že by mělo docházet k jejímu chybnému ustavení s odchylkou několika stupňů, jak usuzuje žalobce, ledaže by samotné služební vozidlo bylo ustaveno zcela nesprávně. Krajský soud uzavírá, že v nyní posuzované věci nevyvstaly ohledně skutkového stavu díky použití kontrolní šablony žádné pochybnosti, jejichž odstranění by vyžadovalo další dokazování.
23. Žalobce v žalobě dále namítal, že bylo postupem žalovaného zasaženo do jeho procesních práv, neboť mu nebylo včas sděleno, kdo je v odvolacím řízení oprávněnou úřední osobou. Předně je však nutné připomenout, že žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí až po zaslání oznámení o stanovení oprávněné úřední osoby (dále jen „oznámení“), byť pouze s odstupem jednoho dne. O tom dostatečně svědčí dodejky připojené ke stejnopisu napadeného rozhodnutí a k oznámení, které jsou ve správním spisu založeny. Podle přiložených doručenek pak bylo zmocněnci žalobce oznámení doručeno do datové schránky jeden den před doručením napadeného rozhodnutí. Na druhou stranu se však krajský soud ztotožňuje s žalobcem v tom, že z praktického hlediska nemohl namítat podjatost úřední osoby, neboť již bylo v době doručení oznámení napadené rozhodnutí vypraveno. Kromě toho bylo oznámení doručeno uplynutím zákonem stanovené úložní doby deseti dní, po kterou se zmocněnec žalobce do datové schránky nepřihlásil. Z důvodu toho se s ním skutečně seznámil až současně s doručením napadeného rozhodnutí.
24. Podle názoru krajského soudu měl proto žalovaný v řízení posečkat až do doby doručení oznámení, a to při zohlednění doby potřebné k uplatnění případné námitky podjatosti. V opačném případě totiž jednal v rozporu s účelem ust. § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého: *„O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.“* Přestože z dikce citovaného ustanovení nevyplývá žádná lhůta, ve které musí být účastník řízení informován, na základě teleologického výkladu lze dovodit, že by tak mělo být učiněno v co nejkratší době od podání žádosti, nejpozději však s dostatečným předstihem před vydáním napadeného rozhodnutí. Později by totiž uplatnění námitky podjatosti postrádalo jakýkoliv smysl. Z toho důvodu je krajský soud toho názoru, že se žalovaný procesního pochybení dopustil.

25. Bez ohledu na tuto skutečnost je však nutné doplnit, že porušení procesních pravidel nemusí mít vždy za následek zásah do práva na spravedlivý proces a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Naopak je třeba v kontextu individuálních okolností posoudit, zda došlo pochybením správního orgánu k tomu, že žalobce nemohl v řízení učinit procesní úkony, které pro něj mohly přivodit příznivější rozhodnutí ve věci. Jinými slovy, žalobcem namítaná procesní vada by vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze za předpokladu, že by mohla mít vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37). Z ustálené judikatury pak vyplývá, že vliv na zákonnost rozhodnutí nemůže mít porušení procesních práv účastníka řízení tím, že mu nebyla sdělena informace o oprávněné úřední osobě, aniž by byly v žalobě současně uvedeny konkrétní důvody podjatosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52).
26. V nyní projednávané věci žalobce podjatost úřední osoby v žalobě namítal s odkazem na skutečnost, že s ní má vyhrocené spory v občanském životě, doprovázené řadou hádek a nenávistných projevů. V této souvislosti však již nijak neupřesnil, odkud oprávněnou úřední osobu zná, z jakého důvodu je s ní ve sporu, popř. jaké nenávistné projevy byly na jeho adresu učiněny. Tato námitka proto zůstala pouze v rovině obecného a ničím nepodloženého tvrzení. Pokud se jedná o vyjádření žalovaného, ve kterém je námitka žalobce označena jako nedůvodná, bylo sice zpracováno jinou úřední osobou, ale z podstaty věci jménem správního orgánu, kterého je Mgr. J. N. (oprávněná úřední osoba ve věci odvolání žalobce) součástí. Kromě toho je vhodné doplnit, že byl žalobce v řízení zastoupen zmocněncem, který je z úřední činnosti nejen správních orgánů, ale také krajskému soudu dobře znám tím, že patří do skupiny zmocněnců používajících v přestupkovém řízení různé obstrukční praktiky. Mezi tyto praktiky lze zařadit rovněž pravidelné podávání žádosti o sdělení informace o určení oprávněné úřední osoby, včetně následného namítání její podjatosti bez uvedení konkrétních důvodů či na základě smyšlených příběhů. Tato skutečnost proto spolu s obecně formulovanou žalobní námitkou a podáním blanketního odvolání nasvědčuje tomu, že se jedná o účelovou procesní strategii směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí a zániku odpovědnosti za přestupek, jehož spáchání bylo jinak spolehlivě prokázáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 2 As 194/2017 – 37). Přestože tedy dospěl krajský soud k závěru, že se žalovaný procesního pochybení dopustil, nemělo podle jeho názoru s ohledem na účelovost argumentace žalobce za následek závažné porušení jeho procesních práv a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
27. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. listopadu 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.